



Отгов. редакторъ прот. Д. Андреевъ  
Помощ. редакторъ А. Харизанова

„Божии гласъ“ излиза съ благословението на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ  
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитѣ.

Урежда  
редационенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.  
Единъ брой 1 левъ.

## Надеждна младень

Младостъ! Та това е пролѣтътъ на живота... първитѣ дни на цвѣтежъ, радостъ, любовъ, въсторзи.

Това видѣхме оня день — 15 май т. г. въ гр. Варна. Бѣха събрани всички православни християнчета — срдношколци. Цѣлата ни епархия бѣ представена съ нѣколко хиляди младежи, членове на православни християнски д-ва. Това бѣ день рѣдъкъ за Варна. Това бѣ день на прослава Божия. Въ Негово на Бога име всичко се вършеше. Втори младежки епархийски съборъ... Слава на Бога и клетвенно обещание се даде отъ всички тѣхъ, за вѣрна служба на църква, царъ и народъ. При образцово подредена, организирана и изпълнена програма бѣ проведена тази рѣдко памятна среща. Иисусъ, това сладко име, бѣ въ устата на всички. Радостъ пълнѣше срдцата на всички. Младитѣ обещаха искрено грядущитѣ дни да запълнятъ съ служене вдъхновенно, за прослава на Бога и родината си. Радваше се владика, клиръ и народъ на новия възвивъ къмъ растежъ и възходъ въ иднитѣ дни. Новъ животъ, истински новъ човѣшки животъ, ново начало на

новъ животъ, подъ знамето на Христа.

Младото обеща свято служение на вѣра, корона и народъ.

Да бжде и пребжде името свято на църквата наша, родъ и племе!

## ТРУДЪТЪ

Единъ знатенъ велможа въ Англия билъ длъженъ да се яви при краля Георги III, въ точно опредѣленъ часъ, но закъснѣлъ. Щомъ пристигналъ той побързалъ да се извини, като рекълъ: „Дойдохъ късно не по своя вина, помис-

лихъ, че е по-добре късно, отколкото никога“. „Не, строго отвърналъ кралтъ, това не е право — по-добре никога, отколкото късно, защото може да се случи много късно“.

Царска, умна приказка. Това е истина. Това е проклятието на живота. Думата „късно“ е гибелна въ живота. Трѣбва да се ценятъ минутитѣ въ живота. Само леностъта отлага „за сетне“, „за утре“, „за догодина“.

Това е, защото се отбѣгва трудтъ, като нѣщо неприятно, уморително, тежко. Трудтъ не е бремене. Трудтъ е добродетель. Той създава благополучие. Търпеливото прилежание е източникъ на напредъка и цивилизацията.

Напротивъ, леностъта е забавяне растежа на всѣко блѣнувано благополучие. Ленивецътъ е само мечтателъ. Празността дотѣква. Тя ражда недоволството, протеста, бедността, злинитѣ по свѣта. Лениостъта е вѣченъ празникъ, безъ дѣлници животъ. Затова наричатъ ленивеца бездѣлникъ. Празнодѣлието е равносилно да си живо погребанъ. Ленивецътъ е мъртвецъ. Него глождатъ червеи — лошитѣ пороци. Лениостъта е майка на всички пороци.

„Нѣма нищо по-трудно отъ да не работишъ“, казва св. Августинъ.

„Който не работи, е грабителъ“, казва една древна мъдростъ.

„Праздниятъ умъ е работилница на Сатаната“, казва народната поговорка.

„Който не работи не бива да яде“, казва Св. Ап. Павелъ.

Въ непрестанния трудъ е смисъла на човѣшкия животъ. Да.

Християнчета, разпространявайте вашия вестникъ „Божии гласъ“.



Съ Христа се побеждава.

## Молитва.

Въ тази вечеръ дивно-свята предъ твоя лъчезаренъ ликъ свенливо трепка ми душата, о, Творче, свѣтълъ и великъ!

И шепне кротко къмъ звездитѣ, къмъ Твоитѣ ведри висини, молитва нѣжна къмъ лъчитѣ на злато звезднитѣ страни:

Кажи да спре навредъ теглото, да нѣма сълзи и печаль; да цѣвни въ всѣки братъ доброто, саминъ съ доброто заживѣлъ.

Дари съ божествена милувка родѣтъ ни, който съ потъ живѣй: да лѣга вечеръ съ усмивка, а сутринъ пѣсенъ да Ти пѣй!

Въ тази вечеръ дивно-свята молитва шепна, Татко мой: вдѣхни ми и на менъ въ душата свещена вѣра и покой!

Симонка Ст. Колакжзова — Варна  
учил. Митр. Симеонъ III а кл.

Печат. „Свѣтлина“ — Варна

## День на майката.

Има ли нѣщо по-ценно и свето на тоя свѣтъ отъ майката? Много и много дълга и тжжна е историята на всѣка майка. Колко много скърби, радости и неволи изпитва тя презъ цѣлия си животъ!

Единъ е пжтътъ на майката, който е оросенъ съ нейнитѣ собствени сълзи, пролѣни не за нея, а за поникване на благоуханни цвѣта — нейнитѣ скжпи рожби.

Единъ е образътъ ѝ: свѣтълъ и ликуващъ: Върху му цѣфтятъ възторгътъ и радостта, свѣтлата радостъ на цѣлия свѣтъ.

Има ли друго име, което да е тъй впито съ нѣжностъ и обичъ въ човѣшкото срдце?

Нѣма по-трогателно, благородно и по-високо проявление на божественото наследство отъ грижитѣ, милувкитѣ, радости, сълзитѣ и жертвитѣ на майчиното срдце и майчината любовъ.

Ето защо, най-възвишенитѣ и красиви творения на човѣшката мисълъ сж дѣлъ на признателностъ, любовъ и възторгъ предъ майчиното срдце. Нашата майка е почти цѣлъ животъ истинска робиня. Да! Най-голъмата героиня на свѣта, това е майката.

Съчинила: Стаматка Хр. Стаматова, Варна